

U S N E S E N Í

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, ve veřejném zasedání konaném dne **31. října 2012** projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 11.7.2012, č.j. 7T 14/2012-132, podala obžalovaná [redacted], roz. [redacted], nar. [redacted] v [redacted], bez pracovního poměru, trv. bytem [redacted], okr. [redacted], adresa pro doručování [redacted], a rozhodl o něm **t a k t o** :

Podle § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř. se k odvolání obžalované napadený rozsudek v celém rozsahu **z r u š u j e** .

Podle § 260 tr.ř. se věc **v r a c í** státnímu zástupci k došetření.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Pelhřimově byla obž. [redacted] uznána vinnou přečinem poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečinem podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se měla dopustit tím, že dne 25. 5. 2010 na [redacted] s podvodným úmyslem se obohatit objednala u [redacted], zakázku na vyhotovení reklamních nápisů na prodejnu s dětským zbožím Dětský svět U Hrošíka provozované v ul. Družstevní č.p. 1236 v Pelhřimově, následně podepsala fakturu č. 1001200063 na částku ve výši 5 436 Kč, kdy tuto objednávku uzavřela jménem a bez vědomí [redacted], po vyhotovení reklamních nápisů tyto nezaplatila, na základě čehož [redacted] vymáhal prostřednictvím exekuce na [redacted] částku ve výši 22 441 Kč.

Za výše uvedené přečiny byla obžalovaná odsouzena podle § 181 odst. 1 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíce, který jí byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 1 roku.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podala obžalovaná odvolání, které směřuje do výroků o vině i trestu. V opravném prostředku uvedeno, že obžalovaná se neztotožňuje se závěry soudu I. stupně, již od samého počátku trestního řízení svou vinu popírá a obvinění, která jsou jí kladena za vinu, pokládá za účelová, vykonstruovaná a jednostranně interpretovaná.

Obžalovaná se již od roku 2007 věnuje obchodování s dětským zbožím a tuto činnost již vykonávala v několika provozovnách na území několika měst ČR. Je pravdou, že dne

25.5.2012 objednala u [REDAKCE] zakázku na vyhotovení reklamních nápisů na prodejnu s dětským zbožím Dětský svět U Hrošíka provozované v ul. Družstevní č.p. 1236 v Pelhřimově. Obžalovaná však zcela zásadně popírá závěr soudu o tom, že výše citovanou objednávku uzavřela jménem a bez vědomí [REDAKCE]. Chtěla si v první polovině roku 2010 otevřít další obchod s dětským zbožím, avšak se obávala, že její podnikatelský záměr a následnou podnikatelskou činnost zhatí skutečnost, že je proti ní vedeno několik exekučních řízení. Z tohoto důvodu požádala svědka [REDAKCE] o pomoc. Skutečnost, že jí svědek [REDAKCE] poskytl pomoc, byla před soudem I. stupně prokázána, kdy tento svědek dosvědčil, že obžalované poskytl pomoc ve formě uzavření nájemní smlouvy na prostory k provozování obchodu s dětským zbožím na svůj vrub. Obžalovaná se domnívá, že vzhledem k tomu, že svědek [REDAKCE] projevil svou ochotu obžalované pomoci tím, že přijal práva a povinnosti vzniklé z nájemní smlouvy, zejména povinnost – byť jen formální – hradit nájemné za užívání zmíněných prostor, tak tím fakticky doznává, že bylo jeho vůlí obžalované s počátkem jejího podnikatelského záměru pomoci. Zůstává otázkou, zda by svědek [REDAKCE] před soudem I. stupně popíral i skutečnost, že svým jménem uzavřel nájemní smlouvu, pokud by obžalovaná nájemné nehradila.

Obžalovaná se domnívá, že soud I. stupně nehodnotil provedené důkazy podle zásady in dubio pro reo a k jejímu odsouzení si vystačil s výpověďmi svědků, kteří však v celé věci vystupují i jako poškození. Je toho názoru, že výpověď svědka, který ve věci figuruje zároveň jako poškozený, nemůže být soudem vnímána natolik zásadně, aby na ni bylo možné postavit odsuzující rozsudek za předpokladu, že pro uznání viny nejsou další podpůrné důkazy, tak jak je tomu v tomto případě. Z provedení dokazování není zřejmé, v čem je spatřován úmysl obohatit se, který je však základním předpokladem pro úvahu o spáchání trestného činu podvodu, z něž byla uznána vinnou. Obžalovaná – tak jak bylo prokázáno – provozovala obchod s dětským oblečením. Tato forma podnikání zcela nepochybně potřebuje jistou formu marketingu ve formě propagace, zvláště při otevření nové provozovny – tak jak je tomu v tomto případě. Obžalovaná tedy zcela logicky navštívila firmu, která se touto problematikou zabývá a objednala reklamní ceduli. Je velmi odvážné pak tvrdit, že obžalovaná takto, a již při samotném objednání, jednala s úmyslem sebe obohatit a jinému způsobit škodu. Naopak, její jednání je třeba považovat za logické a pochopitelné. Není pak zřejmé, proč by jednala tak, že by reklamní cedule objednala na vrub svědka [REDAKCE] s tím, že jej nikdy nezaplatí. Takové jednání by bylo pro obžalovanou značně kontraproduktivní a toho si byla zcela nepochybně dobře vědoma. Zda došlo ve firmě, která zakázku měla vyhotovit, k omylu, kdy firma zapsala na objednávku údaje svědka [REDAKCE] s tím, že on je provozovatel a objednávka musí být na jeho jméno, je možné, avšak pro obžalovanou neuvěřitelné. Domnívá se proto, že zcela jednoznačně nebyl prokázán úmysl obohatit se či jinému způsobit škodu a tím tedy nemohlo dojít k formálnímu naplnění skutkové podstaty podvodu, neboť hranice trestního práva, jako práva až zcela posledního při řešení životních situací, je nepochybně mnohem dál, než kam ji soud I. stupně posunul, kdy kriminalizuje jednání v zásadě nedbalostní. Obžalovaná je nucena rozsudek soudu I. stupně napadnout i z důvodů formálních, neboť tento obsahuje pouze stručný popis skutkového děje a průběh děje před soudem I. stupně, avšak neobsahuje skutečnosti, které soud k závěrům vedou. Soud odsoudil obžalovanou pro trestný čin podvodu, avšak nevedl, koho podvedla, jakým způsobem a za jakých okolností. Soud dokonce ani náznakem neurčil, koho a jakým

způsobem měla obžalovaná poškodit na jeho právech. Zda to byl svědek [REDAKCE] nebo firma, která zhotovila reklamní cedule, nebo snad oba.

S ohledem na výše uvedené obžalovaná proto požádala odvolací soud, aby napadený rozsudek soudu I. stupně zrušil a nově rozhodl tak, že se viny zprošťuje, neboť skutek popsany v obžalobě, není trestným činem.

Ve veřejném zasedání konaném dne 31.10.2012 v nepřítomnosti obžalované, za splnění všech procesních podmínek, státní zástupkyně KSZ v Českých Budějovicích – pobočky Tábor konstatovala, že skutek a skutkové závěry nalézacího soudu jsou nejasné. Uvedla dále, že v této souvislosti lze objektivně odkázat na popis skutku užitý v návrhu na potrestání. Není zřejmé, komu byla škoda způsobena, zda se jedná o škodu materiální či nehmotnou, ani jaká byla výše škody. Právní věta uvedená u § 209 odst. 1 tr. zákoníku je neúplná. Navíc se státní zástupkyně domnívá, že souběh ust. § 181 a § 209 tr. zákoníku, tak jak byl užit nalézacím soudem, je vyloučený a vůbec není zřejmé, zda se jednalo o jeden či dva skutky. Z těchto důvodů proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud podle § 254 odst. 1 tr.ř. přezkoumal všechny výroky napadeného rozsudku, které byly dotčeny odvoláním obžalované, přezkumu podrobil taktéž i zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo, a shledal, že napadený rozsudek nemůže obstát, a to pro zjištěné zásadní vady v řízení, které rozsudku soudu I. stupně předcházelo.

V dané trestné věci bylo vedeno tzv. zkrácené přípravné řízení ve smyslu § 179a a násl. tr.ř. Okruh trestních věcí, kde je možno tuto úpravu přípravného řízení použít, určuje ust. § 179a odst. 1 tr.ř. Podle něj se zkrácené přípravné řízení koná o trestných činech, o nichž přísluší konat řízení v I. stupni okresnímu soudu a na které zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje 3 léta, jestliže podezřelý byl přistižen při činu nebo bezprostředně poté (písm. a), nebo v průběhu prověřování trestního oznámení nebo jiného podnětu k zahájení trestního stíhání byly zjištěny skutečnosti jinak odůvodňující zahájení trestního stíhání a lze očekávat, že podezřelého bude možno ve lhůtě uvedené v § 179b odst. 4 tr.ř. postavit před soud (písm. b § 179a odst. 1 tr.ř.). Tato lhůta je stanovena zákonem tak, že zkrácené přípravné řízení musí být skončeno nejpozději do dvou týdnů ode dne, kdy policejní orgán obdržel trestní oznámení nebo jiný podnět k trestnímu stíhání. Tato lhůta může být státním zástupcem prodloužena v případě, že není zkrácené přípravné řízení skončeno, nejvýše však o 10 dnů (179f odst. 2 písm. a) tr.ř.).

Podle § 179c odst. 2 písm. a) tr.ř. státní zástupce, kterému byl doručen návrh policejního orgánu podle odst. 1, nebo který sám provedl zkrácené přípravné řízení podá soudu návrh na potrestání, shledá-li, že výsledky zkráceného přípravného řízení odůvodňují postavení podezřelého před soud.

Podle § 314b odst. 1 tr.ř. věci, v nichž se konalo zkrácené přípravné řízení, samosoudce projedná ve zjednodušeném řízení. **Trestní stíhání se zahajuje tím, že návrh státního zástupce na potrestání byl doručen soudu.** Tedy doručením návrhu na potrestání soudu nastávají tedy účinky zahájení trestního stíhání, a proto míra důvodnosti podezření by měla

zásadně odpovídat srovnatelné úrovni, jako by bylo trestní stíhání zahajováno standardním způsobem (§ 160 odst. 1 tr.ř.). Jinými slovy řečeno, tedy návrh na potrestání státního zástupce musí obsahovat popis skutku, ze kterého je tato osoba obviněna, aby nemohl být zaměněn s jiným, zákonné označení trestného činu, který je v tomto skutku spatřován; obviněný musí být tedy v návrhu na potrestání označen stejnými údaji, jaké musí být uvedeny o osobě obžalovaného v rozsudku.

Skutek uvedený v návrhu na potrestání v dané trestní věci, který doručen Okresnímu soudu v Pelhřimově dne 30.1.2012 zní: dne 25.5.2010 na [redacted] s podvodným úmyslem se obohatit, objednala podezřelá [redacted] u [redacted], zakázku na vyhotovení reklamních nápisů na prodejnu s dětským zbožím Dětský svět U Hrošíka provozované v ul. Družstevní č.p. 1236 v Pelhřimově, následně podepsala fakturu č. 1001200063 na částku ve výši 5.436,- Kč, kdy tuto objednávku uzavřela jménem a bez vědomí [redacted], po vyhotovení reklamních nápisů tyto nezaplatila, na základě čehož [redacted] vymáhal prostřednictvím exekuce na [redacted] částku ve výši 22.441,- Kč. Dle návrhu na potrestání tedy měla podezřelá [redacted] jinému způsobit vážnou újmu na právech tím, že uvedla někoho v omyl, dále že sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl, čímž měla spáchat přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečin podvod podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku.

Zjištěno, že soud I. stupně po provedeném dokazování do svého meritorního rozhodnutí přebírá popis skutku shodně jako v podaném návrhu na potrestání, beze změny pak ponechává i právní věty a následně i právní kvalifikaci.

Proti tomu, jak skutek koncipován vnesla ve svém odvolání výhrady samotná obžalovaná, která namítla, že popis skutkového děje je stručný, není z jeho popisu patrné, koho měla podvést, jakým způsobem a za jakých okolností. Vytýká pak soudu, že ani náznakem neurčil, koho a jakým způsobem měla obžalovaná poškodit na jeho právech, zda to byl svědek [redacted] nebo firma, která zhotovila reklamní cedule, nebo snad oba.

Intervenující státní zástupkyně KSZ v Českých Budějovicích – pobočky Tábor v průběhu veřejného zasedání konaného dne 31.10.2012, jak již ostatně shora uvedeno, konstatovala, že skutek a skutkové závěry nalézacího soudu jsou nejasné s tím, že objektivně odkázala na popis skutku užitý již v návrhu na potrestání, z něhož není zřejmé, komu byla škoda způsobena, zda se jedná o škodu materiální či nehmotnou, ani v jaké výši. Navíc právní věta uvedená u § 209 odst. 1 tr. zákoníku je neúplná. Vyslovila pak pochybnosti, zda je vůbec možný souběh ust. § 181 a § 209 tr. zákoníku s tím, že není zřejmé, zda se jednalo o jeden či dva skutky.

Výhrady, které rozvedeny v odvolání obžalované i výhrady, které zmínila ve veřejném zasedání intervenující státní zástupkyně, vyhodnotil pak odvolací soud po řádném přezkumu celého řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, za zcela opodstatněné.

